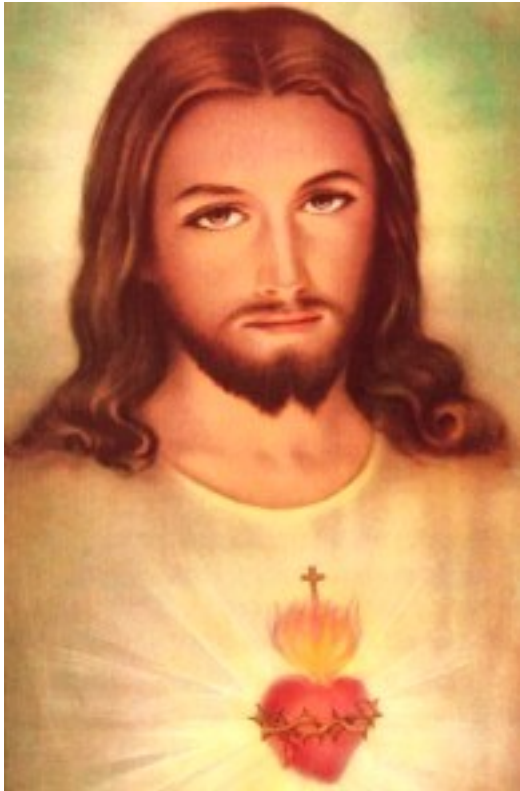

Podobní srdcu Ježišovu

Napísal otec Michal
Streda, 12 Jún 2013 06:41

Milí priatelia, jún – mesiac Najsv. Srdca Ježišovho, nesie v sebe hlboké posolstvo „Čistých srdc“, nielen v duchu predmanželskej čistoty, ale čistoty a slobody od hriechu vôbec. Každý prvý piatok mesiaca, keď sa obyčajne modlíme Litánie k Najsv. Srdcu Ježišovmu, zvolávame „sprav srdce naše podľa Srdca svojho“. Prečo stále voláme „sprav – urob“, vari po krste, toľkých spovediach, pôstoch a dobrých skutkoch takými ešte stále nie sú? Žiaľ-Bohu – v pravom zmysle toho slova – nie sú.

Asi najvýraznejším znakom tejto duchovnej nezrelosti vnútri kresťanského spoločenstva sú rôzneho druhu predsudky a pochybnosti o svojich blížnych. Ôsme Božie prikázanie nás vyzýva myslieť o blížnych len v dobrom, aj keď nás o tom vonkajšie znaky hneď nepresvedčajú. Aj iné miesta v Biblii povzbudzujú veriacich robiť/nerobiť blížnym to, čo chceme/nechceme, aby robili oni nám.

Ak sa však zblízka pozrieme na naše komunity, farnosti, spoločenstvá, vidíme kopec klebiet, ohováraní, nevzhôd, urážok, posudzovaní a všetkého iného, akoby sme o Kristovom Evanjeliu nikdy ani nepočuli. Ved' kým vo svetskom súde platí prezumpcia nevinny, u nás skôr prezumpcia viny, kým sa nedokáže opak. No aj potom na nevinnom človeku ostáva pečať podozrenia, a niektorí mu už vôbec nebudú dôverovať, v duchu porekadla „bez vetra sa ani lístok nepohne“, vďaka ktorému znova a znova ukrižovávame nevinného Krista. Sv. Otec František v jednom zo svojich prvých príhovorov označil práve klebetu za jeden z najhorších hriechov, cez ktoré diabol ničí spoločenstvo. Ved' takto ničí dôveru – základne ohnivko spojenia ľudí v hocakej komunite. Začínajúc rodinou a končiac všeobecnou Cirkvou.

Podobní srdcu Ježišovmu

Napísal otec Michal
Streda, 12 Jún 2013 06:41

Je jasné, že ako kresťania žijeme v spoločnosti, ktorá sa neriadi morálnymi hodnotami. Preto sa staráme byť oplotom duchovnosti a čestnosti. Nezriedka nás to zvádza k akejsi pýche, keď sa nevieme ubrániť pocitu, že celá spoločnosť je skazená a s ňou aj naše deti, farníci a spolubratia. A preto v duchu tejto predstavy, hocaký akt, ktorý nepodpadá pod rámky „klasickej nábožnosti“, hneď pokladáme za hriech, kričíme, odsudzujeme, nedáme sa brániť, a keď už človeka dobijeme, potom mu dáme slovo. No potom je už neskoro, lebo v takto zranenom človeku zabíjame dôveru k nám, a musí prejsť dlhý čas, alebo sa nájsť vynikajúci človek, ktorý to dá všetko do poriadku. Hoci úprimne veriaci a skromný človek to zvládne kvôli Bohu a s Bohom. Nám kresťanom neustále hrozí jedno – mhohotvárne nebezpečenstvo – pripodobenie sa tomuto svetu. Všetci vieme a cítime, že sme z tohoto sveta. Zároveň si uvedomujeme povinnosť správať sa tak, ako to od nás vyžaduje Kristus – ako občania neba. Aj keď to nezvládame, snažíme sa svoje chyby riešiť vnútri spoločenstva, aby sme zbytočne pohoršovali. A ak sa tak už stalo, hľadáme ospravedlnenie, alebo ho prosíme, čo je koniec koncov lepšie, spravodlivejšie a čestnejšie. Ak sa teda snažíme pred svetom vyzeráť lepšie, hoci nie vždy máme na to právo, mali by sme si vážiť aj seba, hľadiť na seba navzájom s nádejou, že sú bratia a sestry, čo vedia žiť ideály. Ale my namiesto toho svojich neraz zhadzujeme, lebo sú príliš dobrí a kazia naše meno.

V čase, tak ako v spoločnosti, vládnu vždy nejaké módne vlny. Dnes je to vlna odhaľovania a odstraňovania škandálov. Z jednej strany ide o uzravujúci proces, pomáhajúci uskutočniť čnosť spravodlivosti. No z druhej sa prebieha niekedy násilne a za každú cenu, len aby sme dokázali svetu, že nie sme zlí. A deje sa tak aj za cenu odmietnutia milosrdenstva, ktoré sa vyvyšuje nad zákon, a tým aj nad spravodlivosť. Vinným treba pomôcť, aj formou trestu, ale nevinných, ktorých je tiež dosť, treba chrániť, a nie zničiť predbežnými opatreniami, zákazmi a pod. Cirkev takto nikdy nepostupovala, ale vždy najskôr všetko dôkladne preskúmala, až potom sa vyslovovala. A to si treba chrániť, a nepodliehať neduhom spoločnosti, ktorá v novej forme vyzýva hon na čarodejnice. Teraz, aby zničiť dôveryhodnosť človeka, stačí ho obviňovať v sexuálnom škandále, a je všetko vybavené. Je potrebná skutočná spolupráca predstavených Cirkvi s Duchom Svätým, aby vedeli tieto problémy správne a spravodlivo riešiť.

Mať srdce tiché a pokorné, ako Kristus, znamená tiež, nehľadiť na výzvy k spravodlivosti, trpezlivo znášať hocakú krivdu, čo je aj jedným zo skutkov duchovného milosrdenstva. Ved' Ježiša tiež obviňovali, že je priateľom mýtnikov a hriešnikov, prostitútok, čo znamenalo, že ho pokladali za rovného s nimi. A to On bol Najsvätejším – Božím Synom, a predsa nenamietal. Tým viac my, ktorý sme rovní pred Bohom ako hriešnici, no rovnako aj ako milované Božie deti. Želám vám, aby ste na svojich blížnych hľadeli s nádejou a dôverou, aby sme sa tak spoločne podobali Srdcu Ježišovmu.